

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ: ΝΟΤΗ ΠΕΡ- ΓΙΑΛΗ: ΝΥΦΙΑΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Μετά την περσινή επιτυχία του «Ματωμένου Γάμου» του Λόρκα, η έλευση του «Νυφιάτικου Τραγουδιού» εΐταν αναπόφευκτη.

Κι' όχι μόνον του «Νυφιάτικου Τραγουδιού» αλλά και άλλων παρόμοιων, που θά'ναι έτοιμα ή που θά γράφονται προσδοκώντας ν' άνεβαστούν.

΄Αναπόφευκτη, άλλ' όχι άπευκτέα.

Γιατί ή μίμηση αυτή καθ' έαυτή είναι στη φύση του άνθρώπου, είναι στοιχείο βασικό, άνθρώπινο και κίνητρο ζείδωρο και τó θέατρο είναι μίμηση πράξεως. Έκείνο που δίνει στη μίμηση την πρωτοτυπία, εκείνο που προάγει τόν συγγραφέα από μιμητή σε δημιουργό, είναι πάντα κάτι άπροσδιόριστο που είναι άπαραίτητο σε ένα οϊοδήποτε άνθρώπινο ποίημα, ποίημα με την άρχική εύρύτατη σημασία της λέξης.

΄Αν ό κ. Νότης Περγιάλης διέθετε αυτό τó κάτι ή για νά είμαι πιο αισιόδοξη, είχε μπορέσει ν' άξιοποιήσει αυτό που διαθέτει, τó «Νυφιάτικο Τραγούδι», θά είχε σταθει.

Τότε κι' ή κυριαρχούσα επίδραση του Λόρκα κι' οί καταφανέστατες επιδράσεις του Ο' Νήλ, του Στάϊνμπεκ, — άκόμη και του ΄Ιταλου σκηνοθέτη Alessandrini που τόν δύσμορφο ύπηρέτη του στη Furia άντέγραψε φωτογραφικά ό κ. Περγιάλης στον Τρελοκάμπουρο — θά ξεχώριζαν στο έργο του σάν οί φλέβες στο άνθρώπινο κορμί, σάν φορέυς ζωής σε έναν ζωντανό όργανισμό, όργανισμό δηλαδή που όσο κι' αν τούς έχει ανάγκη, έχει κατορθώσει νά τούς ένσωματώσει, νά τούς άφομοιώσει και νά συνδέσει την ύπαρξή του, τó σπέρμα που είναι στην άρχή κάθε ζωής, κάθε ποίησης, σε ένα άδιαίρετο σύνολο, μαζί τους.

Τότε θά ήταν περιττά ή όχι άπαραίτητα τά άναμφισβήτητα άπλοϊκά σκηνικά και ή καταφυγή σε παιδαριώδη σύμβολα.

΄Αν δηλαδή ύπηρεχε όπως λέει ή Σπανιόλικη παροιμία τó πάθος, τότε θά άρκοϋσαν τά σανίδια του Περοκέ.

Και δέν πρέπει νά συγχέεται τó πάθος με τόν ζήλο και την πίστη, γιατί τά δύο τελευταΐα πρέπει νά τά άναγνωρίσουμε σ' όλα τά μέλη του Ρεαλιστικού θεάτρου. ΄Αλλιώς δέν εξηγείται τó άνέβασμα του «Νυφιάτικου Τραγουδιού». Με την θριαμβευτική είσβολή όλου του συγκροτήματος στο τέλος της δεύτερης πράξης στη σκηνή, διακηρυσσόταν αυτή ή πίστη κι' αυτός ό ζήλος.

Δέ μένει παρά νά εύχηθει κανείς ό ζήλος αυτός κι' ή πίστη αυτή νά προκαλέσουν ένα θαϋμα: τή γένεση ενός άληθινού έργου, τή γένεση ενός πάθους.